

Nora Roberts

Dromen in beeld

Deel 1 van het *Bruidenkwartet*

ISBN 978-90-225-8181-0
ISBN 978-94-023-0805-1 (e-book)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Vision in White*
Vertaling: Ingrid Zweedijk
Omslagontwerp: Johannes Wiebel | punchdesign
Omslagbeeld: © Shutterstock
Zetwerk: Mat-Zet bv, Soest

© 2009 Nora Roberts
Originele uitgave verschenen bij The Berkley Publishing Group, New York.
© 2018 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Proloog

Op haar achtste was Mackensie Elliot al veertien keer getrouwd geweest. Ze was met elk van haar drie beste vriendinnen getrouwd (als bruid én als bruidegom), met de broer van haar beste vriendin (tegen zijn zin), en met twee honden, drie katten en een konijn.

Op talloze andere bruiloften had ze gefungeerd als eerste bruidsmeisje, bruidsmeisje, bruidsjonker, getuige en ceremoniemeester.

Hoewel de huwelijken stuk voor stuk in goede harmonie werden ontbonden, duurden ze geen van alle langer dan een middag. Dat het huwelijk zo vluchtig bleek, kwam voor Mac niet als een verrassing, want haar eigen ouders hadden er allebei al twee achter de rug – tot nu toe.

Bruiloftje was niet haar lievelingsspelletje, maar ze vond het best leuk de priester of de predikant of de ambtenaar te spelen. Of, nadat ze bij de bar mitswa van het neefje van haar vaders tweede vrouw was geweest, de rabbi.

Bovendien was ze dol op de cakejes of taartjes en de priklimonade die altijd op de receptie werden geserveerd.

Het was Parkers lievelingsspelletje, en bruiloftje speelde zich altijd af op het landgoed van de Browns, waar ze uitgestrekte tuinen, mooie bomen en een spiegelende vijver hadden. Tijdens de koude winters in Connecticut vond de ceremonie ook wel eens plaats voor een van de hoog oplaaierende haardvuren in het grote huis.

Ze hadden eenvoudige bruiloften, maar ook trouwerijen waarbij groots werd uitepaktd. Koninklijke bruiloften, huwelijken van geliefden die waren weggelopen om in het geheim te trouwen, circusthema's en piratenschepen. Over alle ideeën werd serieus nage-

dacht en gestemd, en geen enkel thema of kostuum werd afgedaan als te bizar.

Niettemin, met veertien huwelijken achter de kiezen, begon Mac een beetje tabak te krijgen van bruiloftje spelen.

Tot ze haar magische moment beleefde.

Voor haar achtste verjaardag stuurde Mackensies charmante en voornamelijk door afwezigheid schitterende vader haar een Nikon-fototoestel. Ze had nooit enige belangstelling voor fotografie aan de dag gelegd en schoof het ding aanvankelijk opzij, net als de andere merkwaardige cadeautjes die hij haar sinds de scheiding had gegeven of toegestuurd. Maar Macs moeder vertelde het aan háár moeder, waarop oma begon te mopperen en zeuren over 'die nietsnut van een Geoffrey Elliot' en hoe ongepast het was om een fotocamera voor volwassenen te geven aan een klein meisje dat veel beter af was geweest met een barbiepop.

Omdat ze het per definitie oneens was met haar oma, was Mac op slag reuze geïnteresseerd in de camera. Om oma – die de hele zomer bij hen logeerde in plaats van in haar seniorenwijkje in Scottsdale te blijven waar ze volgens Macs stellige overtuiging thuishoorde – te irriteren, sleepte ze de camera overal meenaartoe. Ze speelde ermee, experimenteerde. Ze nam foto's van haar kamer, haar voeten, haar vriendinnen. Foto's die wazig en donker waren, of bewogen en overbelicht.

Door die mislukte pogingen en haar moeders ophanden zijnde scheiding van haar stiefvader, begon Macs belangstelling voor de Nikon te tanen. Zelfs jaren later kon ze niet aangeven wat haar er toe had gebracht hem die mooie zomermiddag mee te nemen naar Parker voor bruiloftje.

De traditionele tuinbruiloft was tot in detail gepland. Emmaline en Laurel zouden als bruid en bruidegom elkaar het jawoord geven onder de rozenboog. Emma zou de kanten sluier en sleep dragen

die Parkers moeder van een oude vitrage had gemaakt, en Harold, Parkers goeiege en al wat oudere golden retriever, zou met haar het tuinpad af lopen om haar weg te geven.

Een bonte verzameling Barbies, Kens en lappenpoppen stond samen met een arsenaal knuffelbeesten langs het pad opgesteld als gasten.

‘Het wordt een heel intieme ceremonie,’ legde Parker uit, die druk in de weer was met Emma’s sluier. ‘Met een kleine receptie op de patio na afloop. Waar is de getuige nou weer gebleven?’

Laurel baande zich een weg tussen drie hortensia’s door, een verse schaafwond op haar knie. ‘Hij rende weg en is achter een eekhoorn aan in een boom geklommen. Ik krijg hem er niet uit.’

Parker rolde met haar ogen. ‘Ik haal hem wel. Je mag de bruid eigenlijk niet zien voor de plechtigheid. Dat brengt ongeluk. Mac, doe jij Emma’s sluier even goed en pak haar boeket. Laurel en ik gaan Mr. Fish uit de boom halen.’

‘Ik ga liever zwemmen,’ zei Mac, en ze gaf met een half oog een rukje aan Emma’s sluier.

‘Dat kunnen we doen nadat ik ben getrouwd.’

‘Ook goed. Hangt het je niet de keel uit steeds weer te trouwen?’

‘O, dat valt wel mee. En het ruikt zo lekker hier buiten. Het is allemaal zo mooi.’

Mac gaf Emma het bosje paardenbloemen en bosviooltjes die ze mochten plukken. ‘Je ziet er mooi uit.’

Dat was ook zo. Emma’s donkere glanzende haren vielen in golven over de witte kant. Haar diepbruine ogen sprankelden toen ze aan het bosje onkruid rook. Ze had een zomers kleurtje, een soort gouden gloed, dacht Mac, en ze keek misprijzend naar haar eigen melkwitte huid.

De plaag van een roodharige, zei haar moeder, aangezien ze haar peentjeshaar van haar vader had geërfd. Op haar achtste was

Mac lang voor haar leeftijd en zo mager als een bonenstaak, met een gebit dat al gevangen zat in de zo gehate beugel.

Ze vond dat, vergeleken bij haar, Emmaline wel een zigeunerprinses leek.

Parker en Laurel kwamen giechelend terug, de getuige stevig in Parkers armen geklemd. 'Iedereen moet op zijn plaats gaan staan.' Parker drukte de kat in Laurels armen. 'Mac, kleed je aan! Emma –'

'Ik heb geen zin om eerste bruidsmisje te zijn.' Mac keek naar de volumineuze Assepoesterjurk die over een tuinbank gedrapeerd lag. 'Dat ding prikt en is veel te heet. Waarom kan Mr. Fish niet bruidsmisje spelen, en ik de getuige?'

'Omdat het allemaal al geregeld is. Iedereen is zenuwachtig voor een bruiloft.' Parker zwiepte haar lange bruine vlechten naar achteren, waarna ze de jurk oppakte om te controleren of er geen scheuren of vlekken in zaten. Tevreden duwde ze hem Mac in handen. 'Hij is in orde. Het wordt een prachtige ceremonie, met echte liefde en een lang en gelukkig leven.'

'Mijn moeder zegt dat lang en gelukkig leven kul is.'

Er viel even een stilte na Macs opmerking. Het onuitgesproken woord 'chtscheiding' leek in de lucht te hangen.

'Dat hoeft volgens mij niet zo te zijn.' Met een meelevende blik stak Parker haar hand uit, wreef over Macs blote arm.

'Ik wil die jurk niet aan. Ik wil geen bruidsmisje zijn. Ik –'

'Oké. Dat geeft niet. Dan doen we net alsof we een bruidsmisje hebben. Misschien kun jij dan foto's nemen.'

Mack keek omlaag naar de camera, waarvan ze vergeten was dat die om haar nek hing. 'Ze mislukken altijd.'

'Misschien lukken ze deze keer wel. Hartstikke leuk juist. Dan ben jij de officiële trouwfotograaf.'

'Neem er eentje van mij en Mr. Fish,' joelde Laurel en ze drukte haar gezicht tegen de kat. 'Neem er eentje, Mac!'

Zonder al te veel enthousiasme hief Mac de camera op, drukte op het knopje.

‘Dit hadden we eerder moeten bedenken! Je kunt portretfoto’s van de bruid en de bruidegom nemen en dan meer plaatjes schieten tijdens de ceremonie.’ Geïnspireerd door dit nieuwe idee hing Parker de Assepoesterjurk over de hortensiastruik. ‘Hartstikke goed, dit wordt leuk. Je moet samen met de bruid en Harold het pad af lopen. Probeer ze er goed op te krijgen. Ik wacht wel even, dan start ik zo de muziek. Daar gaan we!’

Er zouden straks cakejes en limonade zijn, hield Mac zichzelf voor. En daarna zwemmen en lol maken. Het maakte niet uit als de foto’s stom werden, het maakte niet uit dat haar oma gelijk had en zij te jong was voor de camera.

Het maakte niet uit dat haar moeder alweer ging scheiden, of dat haar stiefvader, die best aardig was, het huis al uit was.

Het maakte niet uit dat een lang en gelukkig leven kul was, want het was toch allemaal maar toneelspel.

Ze probeerde foto’s te nemen van Emma en de brave Harold, zag al helemaal voor zich dat ze het rolletje terugkreeg met de wazige figuren en oplichtende vlekken van haar eigen duim op de foto’s, zoals altijd.

Toen de muziek begon, voelde ze zich schuldig dat ze de prikkende jurk niet had aangetrokken en Emma een bruidsmisje had gegeven, alleen maar omdat haar moeder en oma haar humeur hadden verpest. Dus liep ze om het bruidspaar heen om langs de kant te gaan staan en deed ze nog beter haar best om een mooi plaatje te schieten van Harold die Emma over het tuinpad begeleidde.

Door de lens zag het er anders uit, dacht ze. De manier waarop ze kon scherpstellen op Emma’s gezicht, en hoe de sluier over haar haren lag. En de manier waarop de zon door de kanten sluier scheen was sprookjesachtig.

Ze nam nog meer foto's toen Parker als dominee Whistledown aan haar 'Geliefd bruidspaar' begon, toen Emma en Laurel elkaar bij de hand namen en Harold zich aan hun voeten oprolde om een tukje te doen.

Het viel haar op hoe Laurels haar oplichtte, hoe de zon op de plukjes viel die onder de hoge zwarte hoed uitstaken die ze als bruidegom droeg. Hoe Mr. Fish' snorharen trilden op het moment dat hij geeuwde.

Toen het gebeurde, voltrok het wonder zich zowel binnen in Mac als daarbuiten. Haar drie vriendinnen stonden in een groepje onder de weelderig bloeiende witte boog, drie mooie meisjes bij elkaar. Intuïtief veranderde Mac haar positie, een heel klein beetje maar, waardoor de hoek iets anders werd. Ze wist niet dat dat compositie heette, alleen dat het er door de lens beter uitzag.

En de blauwe vlinder fladderde door haar blikveld om neer te strijken op het hart van een diepgele paardenbloem in Emma's boeket. De verbazing en verrukking op de drie gezichtjes onder de witte rozen waren in één momentopname te vangen.

Mac drukte af.

Ze wist, wíst, dat de foto niet wazig en donker of bewogen en overbelicht zou zijn. Haar duim zou niet voor de lens zitten. Ze wist precies hoe de foto eruit zou zien, wist dat haar oma het toch bij het verkeerde eind had gehad.

Misschien was een lang en gelukkig leven kul, maar ze wist dat ze meer foto's wilde nemen van momenten die wél gelukkig waren. Want dan waren ze dat voor altijd.

Hoofdstuk 1

Op 1 januari draaide Mac zich om om haar wekker een oplawaai te verkopen, en ze belandde plat op haar buik op de vloer van haar studio.

‘Shit. Gelukkig nieuwjaar.’

Versuft en gedesorienteerd bleef ze liggen, tot ze zich herinnerde dat ze haar bed boven niet meer had gehaald – en het geluid uit haar computer kwam, die ze had ingesteld om haar om twaalf uur te wekken.

Ze duwde zichzelf overeind om naar de keuken en het koffiezetapparaat te sloffen.

Hoe kwamen mensen er toch bij om op oudejaarsavond te willen trouwen? Waarom wilden ze zo’n plechtige ceremonie maken van een feestdag die was bedoeld voor slemppartijen en wellicht heel foute seks? En dan moesten ze daar zo nodig ook nog familie en vrienden mee opzadelen, om nog maar te zwijgen van trouwfoto’s.

Toen de receptie om twee uur ’s nachts eindelijk was afgelopen, had ze natuurlijk als ieder weldenkend mens naar bed kunnen gaan in plaats van de foto’s te uploaden en te bekijken – waardoor ze nog bijna drie uur bezig was geweest met de Hines-Myerstrouwreportage.

Maar tjonge, er zaten mooie plaatjes bij. Een paar beeldschone.

Of ze waren allemaal flut, en ze had ze in hallelujastemming beoordeeld.

Nee, het waren goede foto’s.

Ze deed drie scheppen suiker in de zwarte koffie en dronk die op voor het raam, uitkijkend over de met een dik pak sneeuw bedekte tuinen en gazons van het Brown-landgoed.

Ze hadden iets moois gemaakt van de bruiloft, vond ze. En misschien zouden Bob Hines en Vicky Myers daar een voorbeeld aan nemen en iets moois van hun huwelijk maken.

Hoe dan ook, de herinneringen aan die dag zouden niet vervagen. De momenten, de belangrijke en de onbeduidende, waren vastgelegd. Ze zou ze retoucheren, bijschaven en dan afdrukken. Bob en Vicky konden de dag aan de hand van die beelden opnieuw beleven, volgende week of over zestig jaar.

Dat, dacht ze, was net zo'n oppepper als zoete zwarte koffie op een koude winterdag.

Uit een keukenkastje trok ze een zakje met muffins tevoorschijn en er ter plekke eentje oppeuzelend, nam ze haar agenda voor die dag door.

De bruiloft van Clay-McFearson (Rod en Alison) om zes uur. Wat inhield dat de bruid en haar gevolg tegen drieën zouden arriveren, bruidegom met aanhang tegen vieren. Daarmee had ze tot twee uur voor de voorbespreking in het hoofdgebouw.

Tijd genoeg om te douchen, zich aan te kleden, haar aantekeningen door te nemen en haar apparatuur te controleren. Volgens het weerbericht zou het een zonnige dag worden, boven het vriespunt. Ze zou dus wat mooie plaatjes moeten kunnen schieten door gebruik te maken van de natuurlijke lichtinval en Alison – als ze daarvoor in was – misschien kunnen overhalen een bruidsportret te laten maken op het balkon, met de sneeuw op de achtergrond.

Moeder van de bruid, wist Mac nog – Dorothy (zeg maar Dottie) – was aan de bazige en kieskeurige kant, maar die zou wel in toom worden gehouden. Als Mac haar zelf niet aankon, dan kon Parker dat wel. Parker kon iedereen en alles aan.

Door Parkers inzet en daadkracht was bruidshuis Vows in vijf jaar tijd een van de top bruilofts- en evenementenbureaus van de staat geworden. Het had de klap van de dood van Parkers ouders

iets verzacht omdat het iets positiefs was, en van het prachtige victoriaanse huis en de schitterende tuinen van het Brown-landgoed een bloeiend en uniek bedrijf gemaakt.

En, dacht Mac terwijl ze het laatste stukje van de muffin doorslikte, daar had ze zelf ook haar steentje aan bijgedragen.

Ze liep door de studio richting de trap naar haar slaap- en badkamer boven en bleef even staan bij een van haar lievelingsfoto's. De stralende, dolgelukkige bruid met opgeheven gezicht, uitgestrekte armen, open handen in een regen van roze rozenblaadjes.

De cover van Today's Bride, dacht Mac. Want zo goed ben ik namelijk.

Op haar dikke sokken, in een flanellen broek en sweatshirt sjokte ze de trap op om zichzelf om te toveren van slaperige, in pyjama gehulde muffinjunkie tot professionele, stijlvolle trouwfotografe.

Ze negeerde haar onopgemaakte bed – waarom zou je het opmaken als je er toch weer een zootje van maakte? – en de rommel die her en der verspreid lag. De warme douche zorgde er samen met de suiker en cafeïne voor dat ook het laatste restje dufheid werd verdreven, zodat ze zich serieus kon concentreren op de opdracht van vandaag.

Ze had een Bruid die er wel voor in was eens iets anders te proberen, een latent bemoeizuchtige Moeder Van de Bruid die dacht dat ze alles beter wist, een BruideGom die zo smoorverliefd was dat hij alles zou doen om zijn bruid gelukkig te maken. En haar B en BG waren allebei zeer fotogeniek.

Dat laatste maakte haar werk zowel prettig als uitdagend. Hoe kon ze haar klanten aan de hand van haar foto's meenemen op een reis door hun dag die spectaculair én uniek was?

Kleurkeuze van de bruid, besloot ze, gravend in haar geheugen terwijl ze haar korte, piekerige rode haar waste. Zilver en goud. Elegant, glamoureu.

Ze had de bloemen en de taart bekeken – waaraan vandaag de laatste hand werd gelegd – de corsages en het tafellinnen, de kleding van de bruidsjonkers en -meisjes, diademen. Ze had een kopie van de playlist van de band waarop de openingsdans, de moeder-zoon- en vader-dochterdans duidelijk waren aangegeven.

Dus, dacht ze, de komende paar uur zou haar wereld om Rod en Alison draaien.

Ze koos haar pak, haar sieraden, haar make-up met bijna evenveel zorg als ze haar apparatuur uitkoos. Bepakt en bezakt ging ze de deur uit voor het korte tochtje van het tuinhuis waarin haar studio en kleine appartementje zich bevonden, naar het hoofdgebouw.

De sneeuw glinsterde, vergruisde diamantjes op hermelijn, en de lucht was koud en knisperend als bergijs. Ze moest absoluut een paar buitenopnamen maken, bij daglicht en avondschemering. Winterbruiloft, witte bruiloft, sneeuw op de grond, rijp op de bomen, glanzende ijspegels die aan de kale treurwilgen boven de vijver hingen. En daar het sprookjesachtige oude victoriaanse huis met zijn grillige daklijnen, halfronde en ronde ramen, zachtblauw oprijzend tegen de felblauwe hemel. De terrassen en royale entree waren voor de feestdagen versierd met kerstlichtjes en groen.

Ze bekeek het aandachtig, zoals ze zo vaak deed, terwijl ze over het vrijgemaakte pad liep. Ze vond de lijnen prachtig, de contouren, de subtiele vleugjes zachtgeel en crèmewit die het zachte poederblauw nog eens accentueerden.

In haar jeugd was dit evenzeer een thuisbasis voor haar geweest als haar eigen huis. Vaak nog meer, moest ze toegeven, want thuis had alles altijd gedraaid om haar moeders wispelturige karakter. Parkers ouders waren lief, hartelijk, zorgzaam en – besepte Mac nu – stabiel geweest. Zij hadden haar een veilige haven in haar stormachtige kinderjaren geboden.

Ze had net zoveel verdriet gehad om hun dood bijna zeven jaar geleden, als haar vriendin.

Nu was het Brown-landgoed haar thuis. Haar bedrijf. Haar leven. En in alle opzichten een lot uit de loterij. Wat was er nou leuker dan iets doen waar je gek van was, en dat te doen met je allerbeste vriendinnen?

Ze ging naar binnen via de bijkeuken, waar ze haar jas, sjaal en handschoenen ophing, en liep vervolgens door om even in Laurels domein naar binnen te gluren.

Haar vriendin en zakenpartner stond op een keukentrapje en was bezig de vijf etages van een bruidstaart te versieren met zilverkleurige lelies. Elke bloem lag op een bedje, gevormd door een goudkleurig acanthusblad, wat een elegant, zacht glanzend effect gaf.

‘Dat is een topper, McBane.’

Laurels hand was zo vast als die van een chirurg toen ze de volgende lelie aanbracht. Haar zomerblonde haar zat in een warrige knot gedraaid, die op een of andere manier prima paste bij haar hoekige, hartvormige gezicht. Tijdens het pietepouterige werk kneep ze haar ogen, helderblauw als korenbloemen, geconcentreerd toe. ‘Ik ben zo blij dat ze voor het leliethema is gegaan in plaats van het bruidspaartje boven op de taart. Het maakt dit ontwerp helemaal af. Wacht maar tot we naar de balzaal gaan en hem neerzetten.’

Mac trok een camera tevoorschijn. ‘Dit is een goede foto voor de website. Oké?’

‘Tuurlijk. Heb je nog een beetje geslapen?’

‘Ik viel tegen vijven pas om, maar ik ben tot twaalf uur blijven liggen. Jij?’

‘Erin om halfdrie. Om zeven uur op om de taart voor de bruiloft af te maken, de desserts – en dit. Ik ben zo blij dat we twee weken

hebben voor de volgende trouwerij.’ Ze keek even op. ‘Niet aan Parker doorvertellen dat ik dat heb gezegd.’

‘Ze is ook op, neem ik aan.’

‘Ze is hier al twee keer geweest. Waarschijnlijk is ze overal al twee keer geweest. Ik geloof dat ik Emma ook binnen hoorde komen. Ze zullen nu wel boven in het kantoor zitten.’

‘Ik ga ook naar boven. Ga je mee?’

‘Tien minuutjes. Ik ben er op tijd.’

‘Op tijd is te laat in Parkers beleving.’ Mac grinnikte. ‘Ik zal proberen haar af te leiden.’

‘Zeg haar maar dat sommige dingen niet kunnen worden afgehaald. En dat de MVB zoveel complimenten over deze taart zal krijgen dat ze ons niet lastig zal vallen.’

‘Die smoes zou wel eens kunnen werken.’

Mac nam een omweg om de hal en de gigantische salon te controleren waar de ceremonie zou plaatsvinden. Emmaline en haar elfjes waren al druk in de weer geweest, zag ze, en hadden de aankleding van de vorige bruiloft vervangen door die voor de volgende. Elke bruid had haar eigen droombeeld, en deze wilde heel veel gouden en zilveren linten en slingers in plaats van de lavendelblauwe en crèmekleurige voile van oudejaarsavond.

De houtblokken in de open haard in de salon lagen al opgesteld en zouden worden aangestoken voordat de gasten begonnen binnen te druppelen. Stoelen met witte hoezen en glinsterende zilveren strikken stonden in rijen opgesteld. Emma had de schouw al versierd met goudkleurige kaarsen in zilveren kandelaars, en er stonden grote boeketten van de door de bruid zo geliefde witte lelies in hoge, smalle glazen vazen.

Mac maakte een rondje door de salon, overwoog invalshoeken, lichtinval, compositie – en maakte nog een paar aantekeningen terwijl ze de salon uit liep en de trap naar de tweede etage nam.

Zoals ze al had verwacht, trof ze Parker aan in de vergaderzaal van hun kantoor, te midden van haar laptop, BlackBerry, mappen, mobiel en headset. Haar glanzende bruine haar zat in een lange staart – sluijk en simpel. Dat paste bij het pak dat ze droeg – een ingetogen duifgrijs – en dat perfect was afgestemd op de kleuren van de bruid.

Parker zag geen detail over het hoofd.

Ze keek niet op, maar draaide met haar vinger een cirkeltje in de lucht, terwijl ze doorwerkte op haar laptop.

Wetende wat dat teken inhield, liep Mac naar het koffiezetapparaat en schonk voor hen allebei een mok in. Ze ging zitten, legde haar eigen dossier neer en sloeg haar notitieblok open.

Parker leunde achterover, glimlachte en pakte haar mok op. ‘Het gaat een mooie dag worden.’

‘Ongetwijfeld.’

‘De wegen zijn sneeuwvrij, het weer is goed. De bruid is op, heeft ontbeten en een massage gehad. De bruidegom heeft gesport en een duik in het zwembad genomen. Cateraars liggen op schema. Alle bruidsmeisjes en -jonkers staan in de startblokken.’ Ze wierp een blik op haar horloge. ‘Waar zijn Emma en Laurel?’

‘Laurel legt de laatste hand aan de taart, die adembenemend is. Ik heb Emma nog niet gezien, maar ze is al begonnen met de aankleding van de feestruimten. Ziet er prima uit. Ik wil een paar buitenopnamen maken. Van tevoren en na afloop.’

‘Laat de bruid van tevoren niet te lang buiten staan. We willen niet dat ze met een rode loopneus haar jawoord moet geven.’

‘Je moet misschien wel de MVB uit mijn buurt houden.’

‘Staat al genoteerd.’

Emma kwam binnenstormen, een cola light in de ene hand, een dossier in de andere. ‘Tink heeft een kater en is niet komen opdagen, dus ik kom een paar handen te kort. Laten we dit snel afhan-

delen, oké?’ Ze plofte op een stoel. Haar zwarte krullen dansten op haar schouders. ‘De bruidssuite en de salon zijn ingericht. Hal en trap bijna klaar. De boeketten, corsages en boutonnières gecontroleerd. We zijn begonnen met de eetzaal en de balzaal. Daar moet ik mee verder.’

‘Bloemenmeisje?’

‘Pomanderbol van witte rozen, zilveren en gouden linten. Ik heb haar bloemenkrans – rozen en gipskruid – klaarliggen voor de kapper. Zo snoezig. Mac, ik heb foto’s nodig van de bloemstukken als je daar tijd voor hebt. Zo niet, dan neem ik ze zelf wel.’

‘Komt voor elkaar.’

‘Bedankt. De MVB –’

‘Laat die maar aan mij over,’ zei Parker.

‘Ik moet –’ Emma werd onderbroken door Laurels binnenkomst.

‘Ik ben niet te laat,’ zei Laurel om eventueel commentaar voor te zijn.

‘Tink is niet komen opdagen,’ liet Parker haar weten. ‘Emma komt iemand te kort.’

‘Ik kan wel invallen. Ik moet de bovenkant van de taart nog doen en de desserts klaarzetten, maar ik heb nu wel even tijd.’

‘Laten we het draaiboek doornemen.’

‘Wacht.’ Emma hief haar blikje cola light. ‘Eerst een toost. Op een gelukkig nieuwjaar voor ons, op vier ongelooflijke, steengoede en megasexy vrouwen. Beste maatjes ter wereld.’

‘En nog slim en stoer ook.’ Laurel hief haar flesje water. ‘Op vriendinnen en partners.’

‘Op ons. Een kwartet van vriendschap en vernuft,’ viel Mac haar bij. ‘En het onwaarschijnlijk coole bedrijf dat we met Vows hebben neergezet.’

‘En op het nieuwe jaar.’ Parker hief haar koffiemok. ‘Deze onge-

looflijke, steengoede, sexy, slimme, stoere hartsvriendinnen gaan hun beste jaar ooit tegemoet.’

‘Reken maar.’ Mac liet haar koffiemok met de rest klinken. ‘Op bruiloftje spelen, toen, nu en voor altijd.’

‘Toen, nu en voor altijd,’ herhaalde Parker. ‘Ziezo. Draaiboek?’

‘Ik neem de bruid voor mijn rekening,’ begon Mac. ‘Vanaf het moment dat ze arriveert. Dan de bruidegom. Spontane kiekjes tijdens het aankleden, geposeerd waar nodig. Officiële portretten binnen en buiten. Ik zal de foto’s van de taart en de boeketten nu nemen, mijn apparatuur vast opstellen. Alle familieleden en gasten zet ik er apart op vóór de ceremonie. Na de ceremonie heb ik maximaal drie kwartier nodig voor de familiefoto’s, het hele gezelschap, en de bruid en bruidegom.’

‘Bloemstukken in suites van bruid en bruidegom gereed om drie uur. Bloemen in hal, salon, eetzaal en balzaal om vijf uur.’ Parker keek op naar Emma.

‘Dat gaan we redden.’

‘Cameraman komt om halfzes. Gasten arriveren tussen halfzes en zes. Muzikanten – strijkkwartet – beginnen om tien over halfzes. De band start met de opbouw in de balzaal om halfzeven. MVBG, vergezeld van zoon, naar haar plaats begeleiden om tien voor zes, MVB, begeleid door schoonzoon, onmiddellijk daarachter. Bruidegom en bruidsjonkers op hun plaats om zes uur.’ Parker las het hele schema op. ‘VVB, bruid en gevolg op hun plek om zes uur. Bruidstoet naar beneden. Duur van de ceremonie drieëntwintig minuten, familiemomentje. Gasten naar eetzaal begeleiden om vijf voor halfzeven.’

‘Bar open,’ zei Laurel. ‘Muziek, hapjes.’

‘Vijf voor halfzeven tot tien over zeven: foto’s. Aankondiging familie, bruiloftsgasten en de kersverse Mr. en Mrs. om kwart over zeven.’

‘Diner, toosten,’ dreunde Emma op. ‘We weten het, Parks.’

‘Ik wil op tijd naar de balzaal verkassen zodat we de openingsdans om kwart over acht hebben,’ ging Parker verder. ‘De bruid wil per se dat haar oma bij de openingsdans is en dat, na de vader-dochter- en moeder-zoondans, haar vader en zijn moeder een dansje maken. Ze is negentig en houdt het misschien niet zo lang vol. Als we het aansnijden van de taart naar halftien schuiven, moet de oma dat ook nog kunnen meemaken.’

‘Oma is een schat,’ merkte Mac op. ‘Ik heb bij de repetitie een paar mooie plaatjes van haar en Alison geschoten. Ik heb in mijn aantekeningen staan dat ik er vandaag een paar van hen tweeën moet nemen. Zelf denk ik dat ze de hele rit gaat uitzitten.’

‘Dat hoop ik. Taart en desserts worden geserveerd tijdens het dansen. Boeket wordt geworpen om kwart over tien.’

‘Dat boeket ligt klaar,’ zei Emma.

‘Jarretel wordt geworpen, dansen gaat door. Laatste dans om tien voor elf, bellenblaasmachine aan, bruid en bruidegom vertrekken. Einde evenement om elf uur.’ Opnieuw keek Parker op haar horloge. ‘Aan de slag. Emma en Laurel moeten zich omkleeden. Denk allemaal aan je headset.’

Parkers mobiel trilde, waarop ze op het display keek. ‘MVB. Alweer. Vierde telefoontje vanochtend.’

‘Veel plezier ermee,’ zei Mac, en ze maakte zich uit de voeten.

Ze nam een kijkje in alle ruimten, zonder Emma en haar team in de weg te lopen die over het huis uitzwermden met bloemen, linten, voile. Ze nam foto’s van Laurels taart, Emma’s bloemstukken, maakte alvast plannen voor andere.

Het was een routine die ze nooit tot een routineklus liet verworden. Ze besepte dat als het eenmaal een automatisme werd, ze momenten en kansen zou missen, het ten koste zou gaan van nieuwe invalshoeken en ideeën. En zodra ze merkte dat ze begon in te dut-